

Била је ноћ у Ослу и падао је снег. Велике, наизглед невинне пахуље снежиле су с неба и слетале на кровове, улице и паркове града. Метеоролог би вам сигурно рекао да су пахуље само смрзнута киша која долази из облака, али чињеница је да то нико не зна *сасвим* поуздано. Те пахуље су, на пример, могле да потичу с Месеца који је повремено провиривао кроз подеротине у покривачу облака, бацајући вилинску светлост на уснули град. Пахуље које су падале по асфалту испред Градске скупштине одмах су се топиле и као вода отицале до најближег поклопца шахта, па кроз отворе капале у цев која их је брзо односила у канализациону мрежу што се на све стране простира тамо доле, дубоко испод Осла.

Нико *сасвим* поуздано не зна ни шта се налази у том свету канализације, али да сте били довољно глупи и храбри да сиђете тамо те децембарске ноћи, да сте се потпуно стишали и задржали дах, чули бисте покоју необичну ствар. Цурење воде, клокотање канализације, шушкање пацова, крекетање једне жабе, и – ако стварно немате среће – звук огромних вилица које се уз шкрипу размичу у отвор величине обруча за пливање, звук цурења пљувачке анаконде и, најзад, заглушујући тресак затварања чељусту. После тога више ништа не бисте чули, драги моји несрећници. Али рецимо да нисте толико баксузни. Онда бисте те ноћи чули друге звуке. Звуке који би вас можда збунили. Затварање пекача за вафле, цврчање путера, тихо мумлање гласова, отварање пекача за вафле. А онда: тихо жвакање.

Али после извесног времена снег је престао да пада, жвакање је стало, становници Осла будили су се у новом дану и кроз таму и лапавицу одлазили на посао и у школу. А када је учитељица Струбе почела да говори својим ученицима о Другом светском рату, бледо зимско сунце, које се поново успавало, пажљиво је провирило иза брда.

Лиса је седела у својој клупи и гледала таблу. Ту је учитељица Струбе написала СВЕТКИ РАТ. Заборавила је слово *с*. Треба да пише *Светски рат*. И то је сметало Лиси – која је волела кад су ствари написане како треба – толико да није *сасвим* успевала да се усредреди на

учитељицу
Струбе која је говорила о томе како су Немци хиљаду деветсто четрдесете напали Норвешку и како се неколико јунака разрачунало с Немцима, па су Норвежани добили рат и могли да запевају „Победа је наша, победили смо, победа је наша”.

„А шта су остали радили?”

„Подигнемо руку кад хоћемо нешто да питамо, Буле!” – строго је рекла учитељица Струбе.

„Јесте, ви то стварно радите”, одвратио је Буле. „Али не видим да зато добијате боље одговоре. Моја метода, госпођице Струбе, јесте да једноставно узмем реч...” Мајушни, рићи и поприлично пегави дечачић по имену Буле подигао је мајушну руку и почео да бере невидљиве јабуке. „...овако! Да узмем реч, задржим је у руци, у својој моћи, да дам речима крила и пустим их да полете ка вама...”

Учитељица Струбе је спустила главу и разрогаченим очима погледала преко наочара које су склизнуле још један центиметар низ њен дуги нос. И Лиса је, на своје запрепашћење, видела да је учитељица подигла руку спремајући се за свој чувени ударац-о-катедру. Тресак учитељичиног длана о боровину био је ужасавајућ.

Причало се да је могао да рас-
плаче одрасле мушкарце и на-
тера маме да закукају за мамом.
У ствари, када је Лиса мало
боље размислила, то јој је Буле
рекао, па није била сто посто си-
гурна да је то сто посто тачно.

„Шта су радили они који нису
били јунаци?” – поновио је Буле.
„Одговорите, драга учитељице,
чију красоту превазилази само ње-
на мудрост. Одговорите и напојте
нас путиром знања.”

Учитељица је спустила руку и
уздахнула. А Лиси се учинило да
је приметила благи трзај у угловима усана сред све те
силне строгости. Учитељица Струбе није баш била
жена која претерује с осмехивањем и осталом ведром
мимиком.

„Норвежани који за време рата нису били јунаци”,
започела је. „Они су... па, навијали су.”

„Навијали?”

„Навијали су за јунаке. И за краља, који је побегао у
Лондон.”

„Дакле ништа нису радили?” – казао је Буле.

„Није то толико једноставно”, рекла је учитељица
Струбе. „Не могу сви да буду јунаци.”

„Зашто не?”

„Зашто не шта?”

„Зашто не могу сви да буду јунаци?” – питао је Буле
забацивши рићу косу која му је једва вирила изнад
ивице клупе.

У тишини која је уследила Лиса је зачула повике и
штуцање из суседне учионице. И знала је да је то нови
учитељ уметности и рукотворина по имену Грегор
Галванијус, којег су једноставно звали гос’н Хик зато
што би почео да штуча кад год се узбуди.

„Трулсе!” – запиштао је Грегор Галванијус очајнич-
ким фалсетом. „Хик. Трима! Хик.”

Лиса је чула злоћудни смех Трулса и исто тако зло-
ћудни смех његовог близанца Трима, брзе кораке и
нагло отварање врата.

„Нема свако јунака у себи”, казала је учитељица
Струбе. „Људи махом хоће да живе у миру и тишини,
да гледају своја посла и да их други не ометају пре-
више.”

Ту је већина ученика престала да слуша и почела да
зури кроз прозор. Јер тамо, у снегом прекривеном
школском дворишту, видели су како Трулс и Трим
Тране трче. То није био леп приказ, јер су Трулс и Трим
били два стварно дебела дечака, и бутине њихових пан-
талона трљале су се једна о другу у трку. Али њихов про-
гонитељ није био ништа елегантнији. Гос’н Хик је
бауљао у погрбљеној, кривонојој потери, као неки тра-
пави лос у папучама на преподневном сунцу. Разлог бау-

љања и погрбљености била је радна столица која је, по свему судећи, срасла с туром госн' Хикових панталона. Учитељица Струбе је погледала кроз прозор и тешко уздахнула:

„Буле, бојим се да су неки људи једноставно сасвим обични, без мрвице ичег јуначког у себи.”

„Шта је с том столицом?” – питао је Буле тихо.

„Изгледа као да му је *зашивена* за панталоне”, одговорила је Лиса и зевнула. „Гледај, стигао је до леда...”

Папуче Грегора Галванијуса, алијас гос'н Хика, почеле су да проклизавају под њим. Онда је пао. Право на задњицу. Тачније, пошто му је задњица била спојена са столицом, а пошто је столица имала точкове, а точ-

кови су били добро подмазани, а школско двориште се благо спуштало ка падини

која се завршавала код потока Канонбекен – гос'н Хик је изненада постао невољни путник на радној столици која се све брже котрљала низ брдо.

„Благи боже!” – отело се запрепашћеној учитељици Струбе када је угледала муњевити пут свог колеге ка крају света – или макар школског дворишта.

Неколико секунди је све било тако тихо да се чуло само клизање точкова по леду, млатарање глатких папуча које су очајнички покушавале да закаче, плус грозничаво штуцање. Онда су се столица и учитељ уметности и рукотворина сударили с великом хрпом снега на крају школског дворишта. А хрпа је просто експлодирала уз једно „поф!”, и следећег трена ваздух је био пун прашкастог снега. Столица и Грегор Галванијус потпуно су ишчезли!

„Човек у мору!” – заурлао је Буле, и скачући с клупе на клупу јурнуо ка вратима. А остали су пошли за њим, чак и учитељица, и док си рекô кекс сви су изашли напоље, изузев Лисе. Она је застала пред таблом с кредом у руци и између слова *т* и *к* додала једно *с*. СВЕТСКИ РАТ. Тако. А онда је и она изјурала.

Код хрпе снега су учитељица Струбе и један учитељ већ почели да извлаче Грегора Галванијуса, који је још био на столици.

„Јесте ли добро, Грегоре?” – питала је учитељица.

„Хик!” – казао је Грегор. „Ослепео сам!”

„Нисте” рекла је учитељица Струбе и прстом ишчаккала снег који му се накупио с унутрашње стране наочара. „Ево...”

Галванијус је збуњено затрептао и поруменео када ју је угледао. „О, добар дан, госпођице Струбе! Хик!”

„Каква пометња”, рекла је Лиса Булету који се први нашао на лицу места, толико брзо да је био прекривен

белим прашкастим снегом који је Галванијус развејао. Буле није одговорио, само је зурio ка Канонбекену.

„Нешто није у реду?” – питала је Лиса.

„Видео сам нешто тамо доле кад сам стигао. Снег је засуо...”

„Шта?”

„Па баш то не знам. Нестало је кад се снег отопио.”

Лиса је уздахнула. „Ускоро ћемо морати да урадимо нешто поводом те твоје бујне маште, Буле. Можда Доктор Проктор може да измисли нешто што обуздава измишљотине.”

Буле је трептањем отресао снег из трепавица и зграбио је за руку. „Дођи!”

„Буле...”

„Дођи”, поновио је Буле и закопчао рајсфершлус зимске јакне.

„Па наред часа смо!”

Али Буле је то пречуо. Бацио се у дубоки снег, и сад се на стомаку клизао низ стрму падину ка слећеном потоку.

„Буле!” – казала је Лиса и почела да се пробија кроз снег. „Не смемо да силазимо до потока!”

Буле, који се већ нашао на ногама, победоносно је показао нешто у снегу.

„Шта је то?” – питала је Лиса и пришла му.

„Трагови”, одговорио је Буле. „Отисци стопала.”

Лиса је погледала – и заиста, били су то дубоки отисци стопала у снегу. Настављали су се и по леду, где се налазио сасвим танак слој снега.

„Неко је прешао поток”, казала је Лиса. „Па шта?”

„Али погледај отиске”, рекао је Буле. „Није животиња. Слажеш ли се?”

Лиса се присетила свих животињских трагова које је видела на часовима познавања природе. Шапа, канци, ногу врана. Ово није личило ни на шта од тога. Зато је климнула главом и сложила се.

„А нису ни ципеле ни чизме”, казао је Буле. „Мистерија...”

Полако је почео да прати трагове по леду.

„Чекај!” – казала је Лиса. „Шта ако лед...”

Али Буле је није слушао. А када је безбедно прешао на другу страну, окренуо се: „Хоћеш ли?”

„Иако је лед издржао тебе, могуће је да је претанак за мене”, шапнула је Лиса, плашећи се да ће их учитељица угледати из дворишта.

„Шта?” – повикао је Буле.

Лиса је показала на лед.

Буле је одговорио упирући у своју главу. „Употреби мозгић! Погледај те трагове! То што је прешло поток веће је од тебе и мене заједно!”

Лиса је мрзела кад се Буле прави да је паметнији од ње. Зато је неколико пута љутито затрупкала у снегу. Шта ли ће њен тата командант – или још горе, мама

командантица – рећи ако се врати кући с поруком од учитељице. Само јој још то фали! И онда је прешла преко леда. Јер тако је то кад је неко толики баксуз да се спријатељи с типом као што је Буле.

Трагови су у великом кругу водили кроз Лескину шуму, која је заправо била само скромна скупина пријатног дрвећа, преко Лескиног моста, па назад до школског дворишта и уза степенице до сале за физичко. Отворили су врата и ушли.

„Погледај”, казао је Буле и показао мокре трагове по поду. Али трагови су постајали све неуочљивији како су пролазили кроз ходник, поред свлачионица, и најзад ушли у празну салу за физичко, где су видели последње остатке трагова пре него што су потпуно ишчезли.

„Ноге су се осушиле”, казао је Буле њушећи ваздух.

„Али *тије* ноге?” – рекла је Лиса и погледала заставу школског оркестра која је била наслоњена на зид иза струњача и старог гимнастичког коња. У сали су се одржавале вежбе оркестра у којем су она и Буле свирали. Застава је била плава, а име оркестра извезено жутим словима: ШКОЛСИ ОРКЕСТАР ДЕЛГЕН.

Буле је пошао ка излазу а Лиса је пожурила за њим. Јер, иако је била паметна и храбра девојчица која уопште не верује у духове, чудовишта и такве ствари („Ха!

– који би десетогодишњак поверовао у тако нешто”, размишљала је.), није хтела да остане сама. Јер због нечега у тој сали најезио јој се врат, нешто није било како треба и стварало јој је утисак да се налази у сну.

У дворишту је пред хрпом снега стајала директорка питајући гласно да ли неко може да јој каже ко је пришио за столицу тур панталона учитеља Галванијуса. Лиса и Буле су стајали на врху степеништа сале за физичко и гледали уплашену децу која су прво гледала директорицу, па Трулса и Трима, који су скрштених руку стајали раме уз раме и узвраћали им својим претећим погледима.

„Нико се никада не усуди да тужи Трулса и Трима”, казала је Лиса.

„Изгледа да је учитељица у праву”, рекао је Буле. „Људи махом хоће да живе у миру и тишини, да гледају своја посла и да их други не ометају превише.”

Уто је звонило за почетак часа. Или је можда звонило за крај часа. Тај дан је у сваком случају постајао веома чудан, помислила је Лиса.

А постао је још чуднији током последњег часа. Јер тада је Лиса схватила шта није у реду. Погодило ју је у главу као Трулсова и Тримова грудва. Застава школског оркестра! Застава са жутим извезеним именом коју је видела стотинама пута! ШКОЛСКИ ОРКЕСТАР ДЕЛГЕН. Али на застави коју су видели стајало је ШКОЛСИ

ОРКЕСТАР ДЕЛГЕН. Без к у првој речи. Лиса је приметила да се смрзла. Како је то могуће?

Звонило је за крај часа и Лиса је одвукла Булета у празну салу за физичко где су застали да погледају стару заставу оркестра. Буле је пажљиво прегледао слова:

„Ш-К-О-Л-С-К-И О-Р-К-Е-С-Т-А-Р Д-Е-Л-Г-Е-Н.”

„Али малопре је недостајало к!” – казала је Лиса очајнички. „Стварно!”

Буле је спојио врхове прстију и окренуо се ка њој: „Можда Доктор Проктор за тебе може да измисли нешто што обуздава измишљотине, драга моја.”

„Ништа ја не измишљам!” – повикала је очајна Лиса.

Буле ју је пријатељски потапшао по леђима. „Шалим се. Знаш ли у чему је разлика између тебе и мене, Лисо?”

„Не. У ствари знам. Скоро у свему.”

„Разлика, Лисо, јесте у томе што ја, као твој пријатељ, слепо верујем свему што кажеш.”

„То је због тога што је разлика између тебе и мене у томе што ја увек говорим истину”, одвратила је Лиса.

Буле је замишљено погледао заставу. „Мислим да је можда време да се посаветујемо с пријатељима.”

„Ми немамо пријатеље, Буле. Осим једно друго, имамо само још једног пријатеља!”

„То звучи као круг пријатеља, ако мене питаш”, казао је Буле и полако почео да звижди тонове трубе из *Старог ловачког марша*. А Лиса онда није могла да одоли, придружила се и почела да звижди мелодију кларинета.

И уз тонове *Старог ловачког марша* одмарширали су од школе до Улице Канонвејен, мимо црвене куће у којој је живела Лиса, мимо жуте куће преко пута у којој је живео Буле, до чудне, плаве, накривљене куће на крају улице, скоро скривене под наносима снега, где је живео њихов једини пријатељ. Пробили су се кроз снег поред голог стабла крушке и покуцали на врата пошто је звоно још било у квару.

„Докторе Прокторе!” – повикао је Буле. „Отворите!”

Друго поглавље
**Балансирке и
лунакамелеони**

Али нико није отворио врата куће Доктора Проктора.

„Где ли би могао да буде?” – промрмљао је Буле и провирио кроз отвор за писма.

„Ено”, казала је Лиса.

„Где?” – питао је Буле.

„Тамо горе.”

Буле се окренуо пратећи Лисин кажипрст.

А тамо је видео високог мршаваог човека у професорском мантилу и с ружичастим слушалицама како балансира на самом врху крова. Кретао се ситним корацима, држећи руке пред собом.

„Докторе Прокторе!” – повикао је Буле из свег гласа.

„Не чује”, казала је Лиса. „Носи глуванке.”

Глуванке, односно Доктор Прокторове слушалице глуванке – професор је изумио како би заштитио слух од праска једног другог проналаска: Доктор Прокторовог прашка за прдонауте.

Лиса је направила грудву и бацила је. Погодила је кров право испред професора, који се препао и почео да изводи необичан плес. Руке су му замлатарале и гурнуле ружичасте слушалице тако да су се подигле изнад једног увета.

„Шта то радите?” – повикао је Буле.

„Па... млатарам рукама”, повикао је професор и још мало замлатарао рукама. „И њишем се горњим делом тела...” – простињао је, док му се дугуљасте, мршави горњи део тела њихао тамо-амо. „И губим равнотежу!” – завапио је и изненада нестао.

Лиса и Буле су се престрављено погледали. Онда су отрчали иза куће.

„Еј?” – повикала је Лиса.

„Еј?” – повикао је Буле.

„Да, да” – зачуло се суво и шупље из рупе у снегу из које су вириле две шаке. „Ако сте се извикали, можда бисте могли да ми мало помогнете.”

Лиса и Буле су ухватили по шаку, и једна одрасла особа је

по други пут тог чудног дана била извучена из снега. Мада већина Доктор Прокторових познаника вероватно не би професора назвала одраслом особом. Тачно је да је живео много година, али је махом измишљао ствари које су ужасно забавне али, нажалост, не и посебно корисне у свету одраслих. Зато никада није стекао ни богатство ни славу. Али ипак је био срећан човек. Како да не буде? Сваког дана је могао да ради оно што највише воли, наиме да измишља помало шашаве ствари. Имао је башту с дрветом крушке. И двоје добрих пријатеља. И био је верен с најбољом и – колико је могао да процени кроз чађаве наочаре за пливање које је стално носио – најслађом женом у Ослу, Жилијет Маргарен.

„Зашто сте ставили слушалице?” – питала је Лиса, помажући Доктору Проктору да устане.

„Уши су ми се смрзавале, а нисам могао да нађем капу”, одговорио је професор. „Ш’а има?”

Лиса му је испричала шта се десило у школском дворишту.

„Ах, Грегор Галванијус”, казао је Проктор отресајући снег из своје чупаве косе. „Чудан створ.”

„Познајете гос’н Хика?” – питао је Буле. „Трулс и Трим су му пришили панталоне за столицу много грозним унакрсним шавовима. Часови уметности и рукотворина су опасна ствар, да знате. Живо ме занима како су успели да то ураде а да их не примети?”

Проктор је уздахнуо: „Грегор је вероватно заспао, јадничак.”

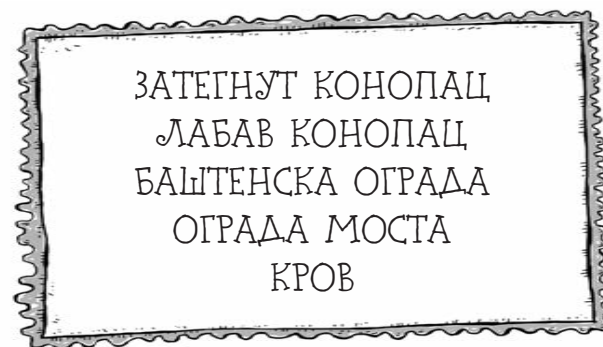
„Ваљда ниједан учитељ не би заспао на свом часу”, казала је Лиса.

„Би, ако је створ који би требало да је у зимском сну”, рекао је Проктор.

„А шта је ово?” – питао је Буле показујући Прокторова стопала.

„То је мој нови изум”, одговорио је професор и погледао дубоке црвено-наранџасте патике с плавим пертлама. „Доктор Прокторове патике балансирке. Погледајте” Подигао је стопало да би им показао ђон. „То је пар старих боксерских патика у које сам уградио магнетне шине. У њима можете да балансирате по било чему. Само треба наместити овај прекидач.”

Обичан прекидач шпорета био је причвршћен за рис. Лиса је прочитала подешавања:

„Супер!” – повикао је Буле. „Могу ли да пробам?”

„Не још, драги мој Буле. Потребно им је још мало усавршавања да би биле... па, савршене.”

„Па зашто сте онда *ви* ходали по крову у њима?” – питао је Буле који се помало љутнуо. Јер када је испробавао Доктор Прокторове изуме, највише је волео оне који нису сасвим савршени.

„Хтео сам да наместим антену”, одговорио је Проктор и показао ка крову где је огромна телевизијска антена оцртавала праве црне линије наспрам бледог зимског неба. „Скоро да више не примам ниједан телевизијски канал.”

Лиса је застењала: „Али драги професоре! Зар нисте чули да су телевизијски сигнали сада постали дигитални? Више ниједна стара антена не ради.”

Доктор Проктор је подигао обрву и погледао Лису. Погледао је антену на крову. Онда на сат. „Време лети, мора се признати. Ш’а још има?”

„Молим?” – питала је Лиса.

„Шта се још де-ша-ва?”

„Видео сам да је нешто нестало кад се снег отопио”, казао је Буле.

„Па снег увек нестане кад се отопи”, казао је Проктор и зевнуо. „Шта још?”

„На застави школског оркестра недостаје једно к”, казала је Лиса.

„Изгледа да је смак света близу”, казао је Проктор суво и почео да гаца по снегу ка улазним вратима.

„Имате ли идеју шта да урадимо?” – питала је Лиса.

„Наравно”, одговорио је Проктор.

„Шта?”

„Исто што увек радимо. Направићемо пудинг од карамела.”

„Дакле”, започео је Доктор Проктор пошто су њих троје докусурили метар и по пудинга од карамела за професоровим кухињским столом. На пулту су стајали модел хеликоптера који је користио за мућење крема, затим тостер који је користио за брзо сушење рукавица и чарапа, и шерпа за спремање рибље чорбе на чијем дну је пробушио рупу пошто није могао да поднесе рибљу чорбу.

„Видео си нешто”, казао је Проктор.

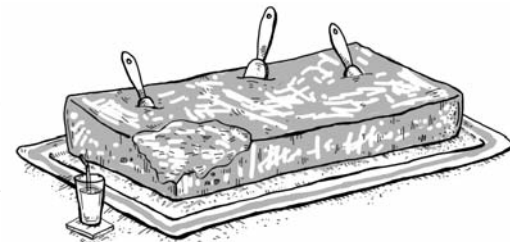
„Аха”, одговорио је Буле и гласно подригнуо. „Извињавам се.”

„Пријатно. Шта си видео?”

„Тешко је рећи. Било је посуто снегом због судара Грегора Галванијуса. Видео сам само обрис. Али онда се снег отопио и било је као да је то што се испод налази невидљиво.”

„Човек или животиња?”

„Не знам. Трагови свакако нису припадали ниједној животињи коју сам видео. А ни голом људском стопалу, нити ципели или чизми. Као да је то нешто носило...” –

Буле је зажмурио на једно око и изгледао као да се својски труди да се досети шта би то могло да буде.

„Хм...” – казао је Проктор. „А тој застави је недостајало једно к у речи *школски*? Али када сте се вратили, поново је било ту?”

Лиса је климнула главом.

Доктор Проктор се почешао по бради.

„Чарапе!” – повикао је Буле.

Лиса и Проктор су га погледали.

„Били су то трагови чарапа”, казао је Буле. „Знате, онаквих какве постану кад вам вода уђе у ципеле и онда дођете кући и изујете се и у мокрим чарапама ходате по поду.”

„Чарапокрадица”, шапнуо је Проктор, као за себе. „Говорна мана... Лунака...” Онда као да је приметио да су Лиса и Буле још ту, и нагло је заћутао.

„Чарапокрадица?” – питали су Лиса и Буле углас.

„Молим?” – рекао је Проктор. „Ма ништа, ништа...”

Показао је кроз прозор. „Ау! Погледајте, почиње да пада снег!”

Погледали су напоље. И заиста, видела се покоја пахуља.

Лиса је погледала Доктора Проктора „Шта је чарапокрад...”

„Сад баш радим на новом изуму”, казао је Доктор Проктор пре него што је стигла да заврши. „У питању је хибрид божићне и обичне јелке на којој расту шљокице,

папирни анђелчићи и лампице, тако да је само треба посећи и већ окићену ставити у дневну собу. Шта мислите?”

Буле је одмахнуо главом. „Лоша идеја. Кићење јелке је пола забаве.”

„Стварно?” – питао је Проктор.

„Аха”, одговорио је Буле грепкајући тањир. „Зар не можете уместо тога да изумите нешто што ће Школском оркестру Делген омогућити да звучи добро?”

„То је већ немогуће”, казао је Доктор Проктор. „А шта кажете на божићну кашу с укусом пудинга од карамела?”

„Е, ТО је већ нешто!” – повикао је Буле и погледао ка парчету пудинга од карамела које је остало на послужавнику. „Ако су остали сити, можда бих могао да...”

„Докторе Прокторе”, рекла је Лиса. „Шта сте мислили кад сте рекли *чарапокрадица*?”

„Никад чуо за тако нешто”, казао је Проктор. „А нисте ни ви.”

Лиса је погледала Булета. Образи су му се надули као два балона, а послужавник с пудингом био је празан.

„Јао, колико је сати”, казао је Доктор Проктор и гласно и наглашено зевнуо.

„Зар не мислиш да је Проктор био мало чудан вечерас?” – питала је Лиса кад су се нашли напољу, на степеништу.

„Не”, одговорио је Буле, гласно подригнуо и задовољно се осмехнуо.

„Баш тако”, казала је Лиса преврнувши очима.

Пошто се Лиса вратила кући, ручала, урадила домаћи и вежбала на кларинету, мама је одоздо из дневне собе довикнула да је време да Лиса оде у кревет. А Лиса се сасвим слагала. Кад је опрала зубе и сишла у дневну собу да каже лаку ноћ, њени родитељи су на телевизији гледали групу мушкараца и жена који су певали из свет гласа, клатећи се тамо-амо тако да су им се дуге беле одоре њихале попут завеса на летњем поветарцу. И Лиса је схватила да чезне за пролећем.

„Шта је то?” – питала је.

„Ово?” – казао је њен тата командант. „То је такмичење *Први хор Норвешке*. Победнички хор добиће сто хиљада и две круне. Плус сопствени те-ве програм. Плус путовање и боравак у кампу у Данској.”

„Плус пола године бесплатних термина у фризерском салону Мос и Вос”, рекла је мајка. „Плус...”

„Ко сад пева?” – питала је Лиса.

„Хор Халварда Теноресена”, забрундао је отац.

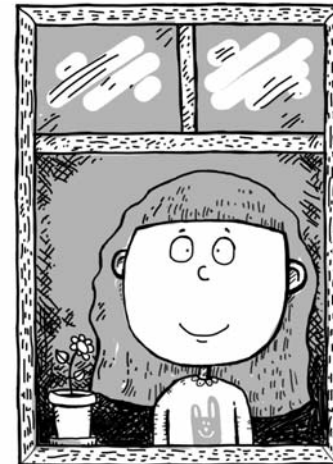
„Ко је Халвард Теноресен?” – питала је Лиса.

„Ко је Халвард Теноресен!?” – поновила је мајка изненађено. „Стварно, Лисо, требало би да више читаш часописе о познатима. Халвард Теноресен је распевани киропрактичар из Шведске. Најзгоднији хоровађа јужно од поларног круга. Гледај како је леп. Чудо што није ожењен.”

„Није чудо што није ожењен”, закикотао се тата командант.

Лиса је гледала чланове хора који су отварали уста, певали и осмехивали се. Онда је отишла.

Када је Лиса села на кревет, угасила је лампу за читање, упалила батеријску лампу и обасјала прозор жуте куће преко пута. И светло се тамо као и увек упалило, и мајушни прсти почели су да изводе позориште сенки. Изгледа да се те вечери приказивала представа о човеку који штуча, котрља се некуд и судара с нечим, и о дугоносој жени која му помаже да устане. Изгледа да је човек покушао да је пољуби, али га је жена одгурнула. Лиса се гласно насмејала. И потпуно је заборавила да је заборавила то што је заборавила. Па кад се представа завршила, Лиса је заспала уобичајено безбрижно и неуобичајено брзо. И није приметила да је снег престао да пада, нити да се из шахта надомак Улице Канонвејен зачуло необично мумлање. Подизало се ка Месецу који је сањиво трептао ка Ослу певушећи нешто.

Треће поглавље
**Седмоноги
пауци
и алелуја**

Сутрадан у школи сви су причали о *Првом хору Норвешке* и за кога су гласали.

„За Хор Халварда Теноресена”, рекли су једни.

„За Халварда Теноресена”, рекли су други.

Док су неки сасвим трећи једноставно рекли: „Халвард Теноресен.”

Финале такмичења било је већ те вечери. Сви су наравно хтели да гледају, а највише су желели да виде Халварда Теноресена.

На великом одмору девојчице су седеле на клупи у ходнику, ужинале и разговарале о његовој мекој коси која му је скоро прекривала нежне плаве очи, и о његовим савршеним зубима, постројеним у устима као бели плот.

„Мис’им стварно”, рекла је Беатрице, која је била најлепша у одељењу и најбоља у стварима као што су математика, гимнастика, куповина патика и све остало што се завршава на „ика”. „Значи, оно, као, тотално треба да оснујемо хор. И да се пријавимо следеће године.”

А као и увек када би Беатрице нешто рекла, остале девојчице су климале главом. Све изузев Лисе, којој је једва и уз крајњу милост било дозвољено да седне на сам крај клупе.

Беатрице је забацила дугу плаву косу и проучила свеже лакиране нокте. „Мис’им, оно, као, убеђена сам да ћемо тотално победити. Значи, ало, *погледај* нас. Тотално *сијамо* од шарма и унутрашње лепоте и тако то.”

Лиса је преврнула очима, али остале девојчице то нису приметиле. А и да јесу, не би мариле.

„Ал’ оно, као, Беатрице, како се *оснива* хор?” – питала је једна девојчица.

„Опуштено”, казала је Беатрице и проверила крајеве косе. „Значи, само нам треба диригент.”

„Ал’ оно, као, како да га нађемо и то?”

Зачуо се повик одоздо: „Треба вам диригент!?”

И истог трена нешто је пало, и уз тресак се пред њима дочекало на два ђона величине двадесет осам. Очи су блистале међу пегамма. На мајушној глави била је велика наранџаста накривљена капа. „Супер, прихватам посао!”

„Значи, одакле си се *ти* створио?” – питала је Беатрице.

„С полице за капе” одговорио је Буле, згужвао папир у који му је била спакована ужина и у савршеном луку га бацио у канту за отпатке поред Лисе. „Када почињем?”

Беатрице је преврнула очима: „А треба, као, да нам тамо неки риђокоси патуљак буде диригент?”

Остале девојчице су се закикотале.

„Знаш ко би онда гласао за нас!” – шапнула је једна.

„Знаш како би умрли од смеха!” – шапнула је друга.

„Е, ниси занимљив, кликерчићу” рекла је Беатрице.

„Понуда истиче за тачно пет секунди”, казао је Буле.

„Четири, три... Па, шта кажете?”

Онда се заиста хорски зачуло: „НЕЕЕ!!!”

„Добро”, казао је Буле. „Али немојте после да кукате кад ми победимо следеће године.”

„Ви?” – питала је Беатрице.

„Аха” одвратио је Буле.

„А ко сте то ви?”

„Лиса, сопран, и ја, тенор.”

Девојчице су се хистерично насмејале, али је Лиси било непријатно. „Буле...” – започела је.

„А је’ л имате, као, име и то?” – искезила се Беатрице.

„БАХИРАХ”, одговорио је Буле оцртавајући слова у ваздуху док је гласно и величанствено изговарао назив:

„Булетов Апсолутно Хармонични и Разноврсни Академски Хор”.

„Ха, ха”, насмејала се Беатрице презриво. „Шта, као, имаћете хор са само двоје људи? Капираш да Халвард Теноресен има, оно као, тридесеторо.”

„Ко је рекао двоје?” – казао је Буле. „Наравно да нас је више.”

„Значи, шта то значи?”

„Па, ту је Доктор Проктор, баритон”, казао је Буле, набрао чело и почео да броји на прсте, као да је заиста тешко присетити се свих имена. „И... и ту је његова вереница, Жилијет Маргарен, алт. И ту је Пери који пева у фалсету.”

„А, мис’им, ко ти је тај Пери?”

„То је седмоноги перуански паук сисавац. Постиже тако високе тонове да немузикалне људске уши нису у стању ни да их чују. Дивни су.”

„Тја”, казала је Беатрице. „Значи, тотално лупеташ, Буле. Мис’им сви знају да не постоји тај, као, седмоноги перу... перу...”

„Перуански паук сисавац”, довршила је Лиса с уздахом. Невероватно, али цела ствар је била још мучнија него иначе.

„Не постоји?” – казао је Буле. „Е, па упознајте...” – стргао је наранџасту капу, „Перија!”

Девојчице су вриснуле. Неке толико гласно да им је сендвич испао на под. Јер на врху Булетове главе заиста

је стајао црни, кривоноги паук. Није додуше изгледао ни као Перуанац, ни као сисавац, ни као певач, али паук је свакако био. И ако се изброји, стварно је имао седам ногу. Али пошто није био ни посебно велик ни посебно дла-

кав паук, девојчице су се брзо прибрале.

„То, као, уме да *пева*?” – фркнула је Беатрице.

„Наравно”, рекао је Буле. „Хајде, отпевај нам нешто поп...уларно, Пери. То! Дobar избор, Пери!”

Девојчице су бленуле у Булета и паука које је, непомичан и кривоног, стајао на врху његове густе косе, црвене попут ватрогасних кола.

„Није ли дивно?” – повикао је Буле занесено њишући главом и придружујући се песми: „Алелуја, алелуја...”

„Мис’им, стварно”, казала је Беатрице. „Тотално чујем само Булета.”

„Наравно”, уздахнула је Лиса. „Као што је речено, пауци сисавци певају тако високе тонове да их немузикалне уши не могу чути.”

Беатрице је бленула у Лису. Јер музика се ипак завршава на „ика”, а та Лиса се усудила да тек тако наговести да је она – Беатрице – немузикална!

„Алелуја, алелуја”, запевала је Лиса, њишући главу у ритму с Булетом.

„Мис’им, стварно!” – фркнула је Беатрице и устала. „Хајдемо, хористкиње.”

А онда су, носем парајући небо, одмарширале у школско двориште мимо Лисе, Булета и Перија.

„Да, да” казала је Лиса. „Одоше и *те* другарице. И *тај* хор. А таман су ми дозволиле да седнем на клупу.”

„Сада је много комотније”, казао је Буле седајући поред ње. „Ко још хоће да пева у хору кад може да свира у оркестру?”

А кад је Лиса поразмислила, можда је и био у праву.

„Како леп паук!”

Буле и Лиса су се тргли од тог гласа. Јер нису чули да је неко пришао. Над њима је стајала погрбљена прилика учитеља уметности и рукотворина Грегора Галванијуса, који је зурio у њих – или тачније у Булета – очима које би се готово могле назвати гладним.

„Гос’н Хик”, отело се Булету.

„Гос’н Хик?” – питао је Галванијус док су му капци клизили преко благо испупчених очију управљених ка Перију. „Да ли си тако назвао ту живуљку?”

„Ах, њега?” – казао је Буле. „Пријатељи га једноставно зову Пери. Волите ли пауке, учитељу Галванијусе?”

„Много”, одговорио је Галванијус, исплазио свој дуги језик и облизнуо се. „Инсекте уопштено, могло би се рећи.”

„Стварно?” – казао је Буле. „Ово је седмоноги...”

„Перуански паук сисавац”, довршио је Галванијус. „И то баш дебео и леп.” Поточић пљувачке потекао му је из угла усана.

Буле је узео наранџасту капу и пажљиво је вратио на главу покривши Перија.

„Хладно је”, објаснио је Буле. „Перију се брзо смрзну ноге, а кад имате седам ногу да се смрзну, буде... па, баш много смрзавања. Зар не?”

Лиса је схватила да гледа Галванијусове ципеле. Изгледале су ново. Сасвим ново. Ненормално ново, заправо. Кад боље размисли, никада није видела толико нове ципеле.

„Шта се овде збива?” – зачуо се глас.

Била је то учитељица Струбе. Галванијус је гласно штупцуо и поруменео.

„Зар не би требало да идете на час?” – питала је.

„А-али још није звонило за крај одмора”, казала је Лиса.

А онда је школско звоно – као да се повинује наредби учитељице Струбе – почело да звони. Љутито и оштро као бумбар у тегли.

Буле и Лиса су скочили на ноге и потрчали ка учионици. А иза себе су чули учитељичин заповеднички глас:

„То се односи и на вас, Грегоре.”

„Наравно, госпођице Струбе.”

И онда је Галванијус одјурio правећи дуге, необичне скокове.

А кад су се Лиса и Буле вратили у учионицу и кад је час почео, Лиса је видела да се Беатрице и остале девојчице дошаптавају, кикоћу и шаљу злураде погледе ка њој и Булету. И Лиса је помислила да је Буле био у праву. Ко још хоће да пева у хору кад може да свира у оркестру? А те вечери су имали пробу.

Читава Норвешка, с неколико изузетака, сместила се пред телевизоре када је Кале Папс, водитељ *Првог хора Норвешке* повикао у камеру да је стигло финале и да је први хор који ће наступити...

Глас Калеа Папса је запиштао кад је руком показао ка сцени:

„...Халвард Теноресен и *Фани Војсиз*!“

И ето их, у елегантним црним затегнутим кошуљама. *Фани Војсиз*. А пред њима, у још елегантнијој, црњој и затегнутијој кошуљи: Халвард Теноресен. Широко се насмешио, подигао руке, спојио палац и кажипрст као да држи нешто прљаво, начинио неколико необичних трзаја главом као да добија електричне ударе, и хор је запевао:

¹ Енгл. *Funny Voices* – смешни гласови. – Прим. прев.

Мани, мани, мани
 Маст би фани
 Ин де риг менс воорлд!²

Код треће строфе Теноресен се окренуо, насмејао у камеру и наставио да диригује као да заправо читав норвешки народ треба да запева пред телевизијским екранима.

А то се и десило. Седећи тако са шољом кафе, флашом сока или цуцлом, придружили су се песми о томе како је досадно радити и како је вероватно забавније бити богат.

А кад је Теноресен завршио, Кале Папс се вратио у кадар и узвикнуо:

„Одлишно! Ако хоћете да гласате за *Фани Војсиз*, позовите број који видите на екрану!“

А у дневним собама од југа до севера Норвешке људи су узимали у руке телефоне и гласали. А док су остали хорови певали и трудили се колико су могли, људи су јели кокице, грицкалице, бомбонице и остале ствари које се завршавају на „ице“, ћаскајући о фантастичном Халварду Теноресену. У фризерском салону у Хенефосу, фризерка се закикотала и рекла:

² Песма шведског бенда АБА (АВВА) који је светску славу стекао захваљујући сличном такмичењу, Евровизији.

Money, money, money / Must be funny / In the rich man's world. – Енгл. *Новаци, новаци, новаци / сигурно је забавно / у свету богаташа.* – Прим. прев.

„Баш ми треба коропрактишар, мислим да ћу заказати термин код Теноресена!”

У кафетерији у Трени камионџија је забрундао: „Шуо сам да моше да обара руке с тројицом одједном, и то док мења гуму, свира балалајку и пере судове!”

А у старачком дому у Рауфосу старац је уздрхталим гласом казао: „У шасопису је стајало да је у уста пољубио шестсто шездесет две девојке и шене. Плус неколико мушкараца који су изгледали као шене. И једну шену за коју је мислио да је мушко, а која је мислила да је он шенско.”

Када су сви хорови отпевали своје и кад је било минут до седам, лице Калеа Папса опет је испунило кадар.

„Само наставите с гласањем, народе. Све наше линије отворене су до осам сати. Тада ћемо сазнати ко је...”

Дао је знак публици која је с њим углас повикала: ...
Први хор Норвешке!

Тачно у седам сати, Мадсен је наместио пилотске начаре за сунце, накашљао се и подигао диригентску палицу. Пред њим су се у сали за физичко налазили дечаци, девојчице, трубе, кларинети, добоши, рогови, саксофони, бубањ и туба који су скупа чинили Школски

оркестар Делген. Оркестар је тог лета добио посебно признање на збору школских оркестара на Стампешлети. Жири је изјавио да су суверено најгори оркестар који су икада чули, и да је то, с изузетком неколико талената, пре свега мајушног риђег дечка на труби, заиста импресивна скупина немусикалне деце, којом би само истински пожртвована душа могла да диригује толико дуго. И онда су Мадсену уручили награду: немачке штитнике за уши од праве коже. Мадсен их је бацио, додао још један термин недељно за вежбање, и сада је одбрајао за почетак *Врло старог ловагког марша*, оног који је компонован после *Старог ловагког марша*, али ипак пре *Новог ловагког марша*. Није одбројавао унапред, него уназад, као да пред собом има темпирану бомбу: „4, 3, 2...”

Промрмљао је последњу тиху молитву и припремио се пре него што је повикао „1!” – и спустио палицу.

Три минута касније палицом је оцртао крст у ваздуху. То је значило да је *Врло стари ловагки марш* готов. И изузев једног закаснелог мекета саксофона, сви су завршили отприлике у исто време.

„Хм”, казао је Мадсен кад се тишина спустила. Покушао је да нађе речи које би најбоље описале оно што је управо чуо. Јер није било тако страшно. Наравно да је било грешака: један нервозни кларинет је мало запиштао, два рога су мало фалширала, један ударац у бубањ је мало омашио, и нешто што је можда само био

прдеж неког трубача мало се сувише истакло. Али све у свему: добро. Врло добро, чак.

Мадсен се накашљао док га је оркестар напетом гледао.

„У принципу није лоше”, казао је Мадсен.

Мадсен није волео да претерује. Зато је рекао „није лоше”. Али кад боље размисли, „није лоше” је можда преслабо. Зато се поново накашљао:

„У принципу *уопште* није лоше.”

Јер била је чињеница да је школски оркестар Делген постигао велики напредак од фијаска на Стампешлети тог лета. Мадсен је по први пут у својој диригентској каријери назрео да има трунчице наде. А због тога је осетио још нешто што никада раније није осетио: да је дирнут. Чак и да су му очи малчице засузиле иза тамних наочара. Мало их је исправио како би био сигуран да се то неће приметити.

„Још једном”, казао је, помисливши да је можда прво требало да се накашље.

И Школски оркестар Делген поново је засвирао. Па још једном. И звучао је све боље.

„Хајдемо још једном пре паузе”, казао је Мадсен.

Мадсен је подигао палицу. Али спустио ју је пре него што је започео одбројавање.

„Трулсе и Тримае, куда сте пошли?”

Трулс и Трим су спаковали добоше, закопчали рајсфершлусе својих дебелих зимских јакни у којима су личили на две гомиле аутомобилских гума и запутили се ка вратима.

„Кући да гласамо за Теноресена”, рекао је Трулс. „Телефонске линије се затварају

за пола сата.”

„Проба још није готова”, казао је Мадсен.

„Боли нас уво” казао је Трулс. „Батаљујемо оркестар.”

„Б-батаљујете?” – Мадсен је исправљао и исправљао наочаре, али нити је видео нити чуо погрешно. Те две лештине хоће тек тако да напусте његов оркестар!

„Не можете сада да одете”, повикала је Лиса. „Не сад кад најзад звучимо као нормалан оркестар!”

„Језик за зубе, Прдолисо”, казао је Трулс. „Оркестар је глуп.”

„Глуп кô ноћ”, казао је Трим отварајући врата.

„Чекајте!” – повикао је Мадсен. „Па шта ћете сада да радите?”

„Идемо у хор.”

„Хор?” – Мадсен није могао да верује својим префињеним ушима. „Ко још хоће да пева у хору кад може да свира у оркестру?”

„Ми”, одвратио је Трулс. „И они.”

Показао је на Беатрице и њене две другарице које су такође почеле да пакују своје инструменте.

„И они”, рекао је Трим и показао троје који су свирали рогове, и који су сада затварали копче својих кофера за рог.

„Шта се збива?” – повикао је Мадсен ударивши нотни сталак палицом. Али тиме ништа није постигао. Напротив, све је више чланова оркестра паковало инструменте.

„Побуна на броду!” – повикао је Буле скочивши на столицу.

Али изгледало је да га нико не чује. Одмарширали су напоље, а пошто је Беатрице последња изашла, исплазила се Булету и уз тресак залупила врата.

Када се тишина поново спустила у сали за физичко,

Лиса је погледала око себе.

Поред ње, Булета и Мадсена остала је само Јане на туби, девојчица која никада ни са ким није говорила и имала је фластере на оба стакла наочара јер је по обичају у јануару зарадила снежно слепило.

Мадсен је стајао пред њима оклембешених руку и уздрхтале доње усне. Дуго је тако стајао, савим непомичан, све док доња

усна није престала да му подрхтава. Онда је исправио наочаре, подигао палицу и погледао троје преосталих музичара:

„Спремите се за *Врло стари ловачки марш*. Четири, три, два, један...”

Када се Лиса вратила кући, одшнирала је ципеле и ставила их у ормар.

Ушла је у дневну собу. Иза наслона мамине и татине фотеље видела је телевизор на којем је Теноресен стајао с наручјем пуним цвећа, сијајући и осмехујући се на све стране.

„Здраво, како сте?” – рекла је Лиса.

„Теноресен и *Фани Војсиз* су управо победили!” – насмејао се отац радосно. „Зар није фантастишно?”

„Здраво, мила”, казала је мама не окрећући се. „Имаш спремну вешеру у фришидери.”

„Сви су напустили оркестар да би певали у хору и”

„Пст!” – рекла је мајка. „Сад ће Теноресен поново да диригује.”

Она и отац су се нагнули ка телевизору.

Лиса је уздахнула, отишла у кухињу и послужила се једним од два хладна сендвича с белим сиром. Из дневне собе чула је родитеље како певају:

Ошију твојих да није...

Пошто је Лиса попила млеко и опрала зубе, опет је ушла код родитеља. *Први хор Норвешке* се завршио, и на

телевизији је водитељка говорила како ће се Халвард Теноресен обратити нацији у дугом победничком интервјуу после вести.

„Лаку ноћ”, рекла је Лиса и загрлила маму и тату.

„Заборавила сам да ти кашем нешто”, рекла је мајка.

„Јуше је на родитељском састанку ушитељица Струбе рекла да би могла мало шешће да се јављаш на шасу, јер ионако увек знаш ташан одговор.”

„Добро”, казала је Лиса, а није имала снаге да објашњава да је Буле по правилу одговарао пре него што она стигне да подигне руку. И да његови одговори по правилу нису имали скоро никакве везе с питањем.

„Инаше, упознали смо новог ушитеља уметности и рукотворина”, казао је отац. „Господина Галванијуса, је ли тако?”

„Мени је био малшице непријатан”, казала је мама скупивши рамена. „Зар ниси осетио како му је шака влашна кад смо се руковали? Има и шудне прсте, као да има пловне кошице између.”

Тата командант се насмејао тако да му се командантски стомак затресао. „Хо, хо, претерујеш, шенице драга. Шта ти кашеш, Лисо?”

„Ммм”, одговорила је Лиса, која није ни чула питање. Јер јој је водитељка на телевизији управо одвратила пажњу једном малом вешћу. Толико је та вест била мала да је човек лако могао да је пречује, тако уклештену између вести о једном комотно удаљеном земљотресу и временске прогнозе. Та вест је заправо била само једна једина реченица. Ипак јој се врат најежио због ње. Баш као када је гледала заставу оркестра у сали за физичко.

„Лепо спавај, злато моје”, казао је тата и пољубио Лису у чело.

Али када је Лиса легла и покушала да заспи, та једна реченица јој се непрекидно вртела у глави. Вест толико мала да ју је водитељка прочитала с благим осмехом: „Полиција је навела знатан пораст случајева несталих чарапа.”

Пето поглавље
**Ледене грудве
и сисање мозга**

Када се Буле пробудио следећег јутра, приметио је да је нешто другачије. Није знао шта, јер је скоро све било као и увек. На пример то што је Ева, његова старија сестра, закључала врата купатила и рекла му да се губи и не узнемирава је док се улепшава.

„Хоћеш да кажеш, док цедиш бубуљице?” – питао је Буле испред купатила.

„Цркни, баштенски патуљку!” – дрекнула је. „Да знаш да ми не пада на памет да пошурим.”

Буле је сишао у кухињу. Тамо је намазао четири парчета хлеба: једно је појео а два увио у папир да их понесе у школу. Последње парче је ставио на тањир и однео га до мајчине спаваће собе с чашом сока од поморанџе и јутарњим новинама. Све је спустио на нахткасну и пажљиво је продрмао.

„Пробуди се, о мајко свих мајки. Диван је дан данас.”

Нагло се окренула у кревету, сумњичаво га погледала закрвављеним оком и два пута мљацнула уснама пре него што је фркнула: „А ти по обишају лашеш, Буле.”

„Биће сунчано, минус осам степени”, прочитао је Буле из новина.

„Умукни и штај наслове”, рекла је мајка, затворила око и опет се окренула ка зиду.

„Победа Халварда Теноресена!” – читао је Буле. „У победничком интервјуу изјавио је да се Норвешком погрешно управља, да ништа не функционише, да су краљ и премијер неспособни и да би поносни норвешки народ требало да што пре изабере вођу који зна шта ради. Неког ко зна како да наведе људе да сарађују. Баш као у хору.”

„Ммм. Друге вести?”

„Да видимо...” – казао је Буле и зажмирио како би прочитао мајушни наслов испод огромне слика Халварда Теноресена. „Изгледа да се негде десио страشان земљотрес.”

„Где?!” – дрекнула је сестра из купатила.

Буле је зажмирио ка словима: „Не могу да прочитам.”

„Незанимљиво”, рекла је мајка. „Штај још о Теноресену.”

„Теноресен каже да је ствар хитна”, читао је Буле. „Спреман сам да преуздем тај посао на себе и изведем Норвешку из недаћа, уколико народ тако буде хтео, казао је Теноресен у телевизијском интервјуу.”

Буле се гласно насмејао.

„Шта је смешно, мрвице!” – дрекнула је сестра, која је изашла из купатила и стајала на вратима лица прекривеног малим, упаљеним, црвеним кратерима.

„Теноресен”, казао је Буле. „Изгледа да тип мисли да ће преузети власт у Норвешкој. Замислите!” Буле је писао у ваздуху као да је у питању новински наслов:

„Распевани киропрактигар преузео власт у Норвешкој.”

Буле се пресамитио од смеха, али је застао кад је приметио да мајка и Ева зуре у њега.

„А у кога другог мошемо да се уздамо ако не у Теноресена?” – казала је мајка хладно. „У тебе, мошда?”

Ева се гласно насмејала на мајчину опаску, а мајка се гласније насмејала на то што се Ева насмејала на њену опаску, па се Ева најгласније насмејала на то што се мајка насмејала на то што се она насмејала. Буле је погледао на сат, спустио новине и изашао да узме школску торбу. Мајка је заурлала за њим: „Стави шајник на шпорет пре него што изађеш!”

Буле је по обичају сачекао испред Лисиних врата док није изашла с торбом на леђима. И по обичају нису проговорили ни реч већ су, као и увек, само пошли низ Улицу Канонвејен.

„Све је нормално”, казала је Лиса кад су се приближили кући Трулса и Трима. „А ипак као... као...”

„Као да је нешто скроз ненормално?” – казао је Буле. „И ти си приметила?”

„Мама и тата некако нису деловали нормално.”

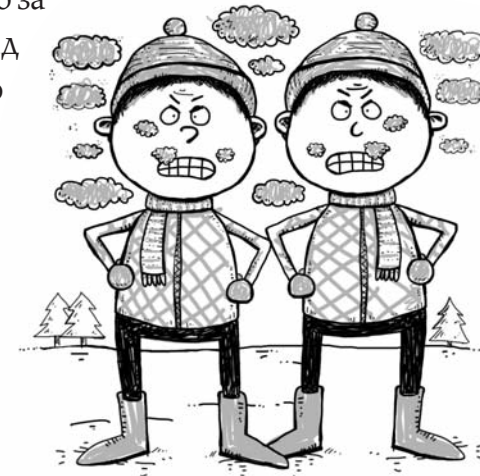
„Исто је и код мене”, рекао је Буле. „Осим што је, наравно, нормално да су ми сестра и мајка ненормалне.”

„И скоро цели наш оркестар је изненада, тек тако, отишао. Зар је то нормално?”

„Није, то је сасвим ванредно ненормално. Забрињавајуће ненормално, у ствари.”

„Али у кући Тране је у сваком случају све по старом”, казала је Лиса и климнула главом ка огради виле пред њима.

И заиста: ту су Трулс и Трим Тране стајали у снежној тврђави иза ограде, гледајући их са нестрпљивим злокобним кезом и спремним грудвама. Обично би неколико грудви полетело за Лисом и Булетом кад протрче, али су скоро увек успевали да избегну трапаве хице, јер су се Трулс и Трим толико нагојили у последњих годину дана да нису могли добро да замахну рукама.

Али Лиса је убрзо схватила да се тог дана неће тако лако извући. Близанци су прескочили ограду и испречили им се на путу. Држали су огромне грудве. А Лиса је приметила како први јутарњи сунчеви зраци светлуцају на површини грудви и схватила да су их Трулс и Трим полили водом. Ледене грудве.

Буле је тихо рекао: „Не узбуђуј се, Лисо, пусти мене да се постарам за ово.”

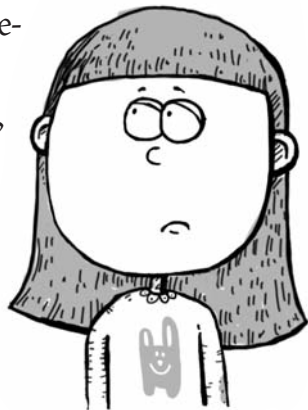
Лиса је погледала свог мајушног друга. Умео је да буде напоран, досадан и немаран с истином. Али није знала никог храбријег. Понекад је био толико храбар да би се човек могао запитати да није малчице глуп.

„Добро вам јутро, капетане Тране и капетане Тране!” – изјавио је Буле с блиставим осмехом. „Јер ви то на глави имате капетанске капе, зар не?”

„Хорске капе”, одговорили су близанци хорски, изгледајући веома поносно. Капе су биле беле са сјајним црним штитником и украсним гајтаном с кићанком.

„Хор?” – казао је Буле. „Дакле не само да свирате бубњеве, него умете и да певате? Ко би рекао да толики таленат може стати у тако мала тела?”

„Таленат?” – казао је Трулс и сумњичаво зажмирио на једно око. „Зар ниси пре Бошића рекао да имамо осећаја за ритам ко два двотактна мотора?”

„Јесте, и добро смо га измлатили због тога!” – насмејао се Трим. „Хо, хо!”

„Али не довољно!” – казао је Трулс и подигао руку с грудвом.

„Али ја сам мислио на италијанске двотактне моторе марке Оперети. А зна се да нема музикалнијих мотора од Оперетијевих. Помислите само на њихове концертне карбураторе! Знате ли за мотор који боље може да изведе двочетвртински такт од Оперетијевог двотактног?”

Трулс и Трим су бленули у Булета док им је пара излазила из уста као из два оцака.

„Покушава да нас збунује”, шапнуо је Трим брату.

„Али...” – шапнуо је Трулс. „Ја му верујем кад каше да добро свирам бубањ.”

„То је зато што те је збунио”, шапнуо је Трим.

„Збунио ме је”, климнуо је Трулс.

„Ајде да га здробимо”, шапнуо је Трим. „Здробимо му главу!”

„Да, здробимо ту досадну главу”, казао је Трулс и подигао руку с леденом грудвом.

„Дозволите ми да вам мало олакшам посао, драга браћо Тране”, казао је Буле и свукао наранџасту капу.

„Ха!” – насмејали су се близанци и савили руке уназад колико су могли.

„Шта му је то на глави?” – питао је Трим.

„Шивотиња”, одговорио је Трулс.

„Видим, али каква?”

„Мала.”

„Мошда је вашка?”

„Да”, насмејао се Трим. „Кепец има вашке! Удри!”

„Само напред”, казао је Буле који је непомично стајао осмехујући се. „Али осећам да сам као ваш сусед дужан да вам упутим упозорење о последицама бацања ледених грудви на седмоногог перуанског паука сисавца.”

„Удри!” – повикао је Трулс.

„Шекај!” – казао је Трим. „Какве пос... после... ле-дице...?”

„Па”, започео је Буле. „Пошто је Перуанац, овај паук сисавац је одрастао у снежним Андским планинама и оуглао је на грудве, пошто су грудве врло свакодневан део свакодневице у Андским планинама. Тамо наине непрекидно бесни жестоко грудвање између супарничких племена Инка. У Перуу сви бацају грудве. Чак и ламе. Једу снег и онда га испљуну у виду грудви прекривених балама, слинама и дуваном за жвакање. Али Пери све то подноси. У ствари, то можда није права реч. Ако га неко погоди, наљути се. Много. А његова освета је страшна...”

„Да!” – отело се Лиси коју је малчице изненадио сопствени глас. Али наставила је: „Сав побеснео, муњевито одјурџи на главу онога ко га је гађао и увуче му се у уво.”

„У уво?” – казао је Трулс.

„И онда продужи кроз ушни канал”, рекао је Буле.

„Фуј!” – казао је Трим.

Трулс је очигледно већ обузела та помисао, јер је покушао да забије прст у уво, али је заборавио да има рукавице са спојеним прстима.

„А кад стигне кроз до мозга, почне да сиса”, рекла је Лиса.

„Да сиса?!” – повикали су близанци углас.

„Наравно, па зато се зове паук сисавац”, рекла је Лиса. „Усиса...”, спустила је глас, а Трулс и Трим су се нехотице нагнули ка њој, „...цео мозак.” Изненада је почела гласно да срче а близанци су запрепашћено одступили један корак.

„Прво оде све што знате о табlici множења и европским земљама и све остало што сте научили у школи”, казала је Лиса. А пошто то по свему судећи није оставило утисак, наставила је:

„Онда заборавите ноте норвешке химне, имена својих пријатеља, пут до куће, а на крају више не можете да се сетите ни како се зовете.”

Али на то је Трим само зевнуо.

„А онда... онда...” – рекла је Лиса покушавајући да се досети још нечега, али мозак јој је стао.

Трулс је подигао руку с леденом грудвом.

